

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 5Csp/100/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8818201930
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Matúš Kalanin
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2019:8818201930.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Matúšom Kalaninom v spore žalobkyne: M. M., T.. XX. XX. XXXX, U. H. T. XXXX/XX, XXX XX D. T. U., zastúpená JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o. so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.597,97 eur a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1597,97 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1597,97 eur od 6.10.2018 do zaplatenia a to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd určuje, že zmluvná podmienka poplatkov za poskytnutie úveru: 150,00 uvedená v bode 6. Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500122043 z 10.7.2015, uzavretej medzi stranami sporu je neprijateľná.

Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v čl. I., bod 7.1. Dohody o poskytovaní služieb č. 8500122043 z 10.7.2015 k Zmluve o revolvingovom úvere č. 8500122043 z 10.7. 2015, uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným v znení: „Zákazník sa zaväzuje, že za uzatvorenie dohody zaplatí mesačne poskytovateľovi odplatu vo výške 2,54% zo sumy schváleného úveru, zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odplatu v pravidelných mesačných splátkach, ktorá bude uvedená spolu so splátkami úveru a úrokov za úver v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi.“ je neprijateľná.

Žalobkyni priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 4.7.2018 domáhala rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej sumu bezdôvodného obohatenia vo výške 1 597,97 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 597,97 eura, od druhého dňa po doručení žaloby žalovanému, do zaplatenia 1 597,97 eura, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej sa domáhala určenia, že zmluvná podmienka - Poplatok za poskytnutie úveru: 150,00 uvedená v bode 6. Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500122043, z 10.7.2015, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným, je neprijateľná. Tiež sa domáhala určenia, že zmluvná podmienka uvedená v čl. I., bod 7.1. Dohody o poskytovaní služieb č. 8500122043, z 10.7.2015 k Zmluve o revolvingovom úvere č. 8500122043, z 10.7.2015 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným v znení „Zákazník sa zaväzuje, že

za uzavretie Dohody zaplatí mesačne Poskytovateľovi odplatu vo výške 2,54 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odplatu v pravidelných mesačných splátkach, ktorá bude uvedená spolu so splátkami úveru a úrokov za úver v Oznámení Veriteľa o schválení úveru dlžníkovi.“, je neprijateľná. Zároveň sa domáhala náhrady trov konania. Podanie žaloby odôvodnila tým, že ide o Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500122043, z 10.7.2015. Na základe žiadosti mi bola schválená výška úveru 1 500,- eur, s ročnou úrokovou sadzbou 17,45 %, RPMN 26,53 % a priemernou RPMN 37,67 %. Pri uzatváraní zmluvy bola žalobkyni predložená zo strany žalovaného na podpis aj Dohoda o poskytovaní služieb, z 10.7.2015 (ďalej len Dohoda), pričom ak chcela úver získať, musela som Dohodu podpísať. V bode 6. zmluvy je uvedený poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150,- eur. Žalovaný neposkytol reálne plnenie za takýto poplatok. Ako súčasť formulára zmluvy nebol individuálne dojednaný a absenciou, zodpovedajúceho protiplnenia, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto predstavuje podľa § 53 ods. 1 OZ neprijateľnú podmienku. Zo zmluvy nie je možné zistiť, o aké plnenie a akého účelu ide. Podľa bodu 70. rozsudku SD EÚ, sp. zn. C 143/13, z 26.2.2015, zmluvné podmienky musia byť v každom prípade posúdené z hľadiska ich prípadnej nekalej povahy, ak by sa malo konštatovať, že nie sú formulované jasne a zrozumiteľne. Úver je odplatným právnym úkonom. Odplatu pri úvere, predstavujú za hlavný predmet plnenia úroky, so synonymami cena úveru, odplata za úver. Je potom otázne, čo je v predmetnej veci cenou úveru, keď zaň má spotrebiteľ platiť úrok za poskytnutie úveru, aj poplatok za poskytnutie úveru. Veď aj úrok je forma poplatku za poskytnutie úveru. Ak úrok predstavuje formu odplaty, platby za poskytnutie istiny úveru, čo predstavuje dodatočná platba vo forme poplatku za poskytnutie úveru? Inak povedané, ak aj úrok je platba za poskytnutý úver, aj poplatok za poskytnutie úveru je platba za poskytnutý úver (nie za nejakú doplnkovú službu), aká je v skutočnosti ročná úroková sadzba a aká je skutočná výška RPMN? Ako to má spotrebiteľ zistiť a vypočítať? Aký je účel delenia platby za poskytnutie úveru na úrok a poplatok? Ide o nekalú obchodnú praktiku, ako opticky znížiť percentuálne ročné vyjadrenie ceny úveru. Nakoľko je vyjadrenie ceny úveru, v časti poplatku za poskytnutie úveru neurčité a nezrozumiteľné, podlieha súdnej kontrole neprijateľnosti a je neprijateľné. Zrozumiteľná je len odplata za poskytnutie úveru, vyjadrená ročným úrokom. Žalobkyňa ďalej poukázala na závery rozsudku Krajského súdu Prešov, sp. zn. 18Co/109/2011, z 21.11.2012, rozsudok Okresného súdu Komárno, sp. zn. 6C/198/2012, z 31.1.2014. Dohoda o poskytovaní služieb nie je ničím iným, ako ďalšou nekalou praktikou, na zakrytie skutočnej výšky odplaty za úver. Ide o obdobnú zmluvnú podmienku, akú doposiaľ používal žalovaný, priamo v texte formulárov úverových zmlúv, spočívajúcu v možnosti odkladu splátok úveru za poplatok, o neprijateľnosti ktorej už existuje početná judikatúra. Krajský súd Prešov právoplatne rozhodol o neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky, a to napríklad rozsudkom KS Prešov, sp. zn. 7Co/220/2014, z 27.11.2014, rozsudkom KS Prešov, sp. zn. 7Co/307/2014, z 9.9.2015, rozsudkom KS Prešov, sp. zn. 15Co/70/2015, z 27.5.2015, rozsudkom KS Prešov, sp. zn. 16Co/13/2015, z 21.5.2015, rozsudkom KS Prešov, sp. zn. 17Co/294/2014, z 26.5.2015, rozsudkom KS Prešov, sp. zn. 20Co/99/2014, z 31.3.2015, rozsudkom KS Prešov, sp. zn. 20Co/111/2014, z 26.5.2015. Napriek obsahu ustanovenia § 53a ods. 1 OZ, žalovaný podmienku s rovnakým významom používa aj naďalej. Je evidentné, že sa spolieha na jej vyňatie zo zmluvy o revolvingovom úvere a jej vloženie do osobitnej Dohody, ako je tomu aj v tejto veci. V Dohode sa nachádza v čl. II bod 2. V čl. I., bod 7.1. Dohody je uvedené, že mesačná odplata za jej uzavretie je 2,54 % zo sumy schváleného úveru, zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Konkrétnu sumu si musí spotrebiteľ vypočítať sám. Táto zmluvná podmienka, nie je podmienkou individuálne dojednanou, pretože spotrebiteľ nemôže ovplyvniť jej obsah, aj keď má možnosť oboznámiť sa s ňou pred podpisom zmluvy (§ 53 ods. 2 OZ). Dohoda neobsahuje presné určenie odplaty, za ktorú sa doplnkové služby poskytujú. Neuvádza sa v nej dôvod, prečo za rovnaké služby platí viac ten zákazník, ktorému je poskytnutý vyšší úver. V neposlednom rade, ide v tomto prípade o úžeru, pretože hodnota žalovaným požadovaného plnenia je k hodnote vzájomného plnenia, ktoré mal poskytnúť, v hrubom nepomere. Žalobkyňa pri podpise spotrebiteľskej zmluvy nemala záujem o poskytnutie doplnkových služieb, avšak ak chcela úver získať, musela túto Dohodu podpísať. Predmetná dohoda pre ňu nemá po materiálnej stránke žiadne výhody. Vymedzené služby sú len administratívneho charakteru a neposkytujú spotrebiteľovi žiadne reálne protiplnenie. Na základe uvedeného považuje žalobkyňa zmluvnú podmienku uvedenú v čl. I., bod 7.1., uvedenú v Dohode o poskytovaní služieb č. 8500122043, z 10.7.2015, za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je absolútne neplatná. Vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský úver, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2/ zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej len ZoSÚ). Konkrétne podľa ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať: adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ

uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť (§ 9 ods. 2 písm. c/ ZoSÚ), dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ), ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ). Vsúvislosti s povinnosťou žalovaného uvádzať v Zmluve aj predpoklady, ktoré boli použité na výpočet RPMN, poukázala žalobkyňa na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3Co/7/2017, zo 6.4.2017. Zmluva taktiež neobsahovala správny údaj o výške RPMN, ktorý je v zmluve uvedený vo výške 26,53 %. Hodnota RPMN sa vypočítava zo vzorca na výpočet RPMN. Správna výška RPMN podľa internetovej kalkulačky vychádza 113,28 %. Naviac je zrejmé, že žalovaný pri poskytnutí úveru nekonal s náležitou odbornou starostlivosťou, keď nezisťoval osobné výdavky, ani rodinný stav žalobkyne. V tejto súvislosti poukázal na § 11 ods. 2 ZoSÚ veta druhá. Žalovaný v skutočnosti poskytol žalobkyni úver vo výške 1 350,- eur a žalobkyňa žalovanému na predmetný úver zaplatila 2 947,97 eura. Bezdôvodné obohatenie preto žaluje vo výške rozdielu medzi platbami a výškou úveru, teda vo výške 1 597,97 eura.

2. Žalovaný k žalobe uviedol, že žiada žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať žalovanému náhradu trov konania.

3. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s prílohami žaloby, Zmluvou o revolvingovom úvere č. 8500122043 z 10.7.2015, Dohodou o poskytovaní služieb č. 8500122043 z 10.7.2015, rozsudkom Okresného súdu Komárno z 31.1.2014, Výpočtom RPMN, Stanoviskom veriteľa k úveru č. 8500122043 z 24.4.2018, Písomným vyjadrením žalovaného z 20.10.2018 a z 22.1.2019 a zistil nasledovný skutkový stav:

4. Dňa 10.7.2015 strany sporu uzavreli zmluvu o revolvingovom úvere pod č. 8500122043. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že príslušný formulár zmluvy podpísala žalobkyňa ako dlžníčka dňa 5.7.2015 a žalovaný dňa 10.7.2015 s vyplnením údajov v bode 5 príslušného formulára. Vo formulári sa uvádza, že žalobkyňa žiada o poskytnutie úveru vo výške 1500,- eur informatívnym údajom o predpokladanej mesačne platbe podľa Dohody o poskytovaní služieb vo výške 87,17 eur, s mesačnou splátkou 52,88 eur pri ich počte 36. V zmluve je uvedená predpokladaná RPMN za úver vo výške 26,68 %, ročná úroková sadzba 17,45 %, priemerná RPMN za úver vo výške 37,67 %. Celková čiastka revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť je uvedená vo výške 2053,68 eur a poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150 eur.

5. V žiadosti o požadovanom revolvingovom úvere sa uvádza údaj o RPMN vo výške 26,68% ročne (predpokladaná RPMN) a 26,68% (RPMN po poskytnutí revolvingu) a v údajoch o schválenom revolvingovom úvere (bod 6. zmluvy) údaj o RPMN vo výške 26,53% ročne a údaj o predpokladanej RPMN po poskytnutí revolvingu 26,53%.

6. Medzi stranami sporu bola dňa 10.7.2015 uzatvorená aj dohoda o poskytovaní služieb k zmluve č. 8500122043. Na jej základe sa žalovaný zaviazal žalobkyni poskytovať služby: informácia o zostávajúcich záväzkoch, odklad splatnosti splátok, informácia pred splatnosťou splátky, informácia o prijatí platby, vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie, zmena zmluvy na podnet klienta, prepárovanie platieb na príslušnú službu, druhá upomienka zdarma, podpora call centra a osobné stretnutie s viazaným finančným agentom (Čl. II dohody) . Táto dohoda zakladá právo zákazníka na využívanie služieb a povinnosť uhradiť odplatu. Dohodnuté služby sú doplnkové a dobrovoľné, nemajú povahu podmienky alebo predpokladu pre uzavretie akéhokoľvek zmluvného vzťahu medzi poskytovateľom a zákazníkom. V Čl. I bode 7.1 predmetnej dohody je uvedené, že zákazník sa zaväzuje, že za uzavretie Dohody zaplatí mesačne poskytovateľovi odplatu vo výške 2,54 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru.

7. Podľa žalobcom predloženého výpočtu RPMN, pri výške úveru 1350,- eur, pravidelnej splátke 87,17 eur, počte splátok 36, dodatočnom náklade 150,- eur pri poskytnutí úveru, predstavuje hodnota RPMN 113,28%.

8. Zo stanoviska veriteľa k úveru č. 8500122043 z 24.4.2018 je zrejmé, že žalobkyni bol poskytnutý úver 1350,- eur, pričom celkovo uhradila k úverovej zmluve sumu 2947,97 eur.

9. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 20.10.2018 uviedol, že ako základnú skutočnosť ohľadne „poplatku za poskytnutie úveru“ žalovaný uvádza, že otázka poplatku, jeho prípustnosti a prijateľnosti bola osobitne posúdená Národnou bankou Slovenska vo veci vedenej pod číslom OFS - 12322/2015. Zo záverov prijatých v danom konaní o.i. vyplýva, že „V danom prípade predstavuje poplatok za poskytnutie spotrebiteľského úveru (spolu s úrokom) plnenia za poskytnutie služby. (...) V nich je transparentným spôsobom uvedené, že „poplatok za poskytnutie úveru“ je súvisiacim nákladom pri poskytnutí spotrebiteľského úveru. Poplatok je takisto zreteľne uvedený v oboch žiadostiach o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového druhu/Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového druhu.“ Poplatok za poskytnutie úveru je štandardne vyžadovaný subjektmi na finančnom trhu a v žiadnom prípade sa nemožno na tomto základe dovoľávať bezúročnosti daného úveru. Žalobca bol o danom poplatku riadne informovaný a súhlasil s ním v čase podania žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru žalovanému. Ak by s ním v danom čase nesúhlasil, nepožadoval by od žalovaného poskytnutie predmetného úveru. Poplatky spojené so spotrebiteľským úverom boli a sú bežnou súčasťou obchodnej praxe spojenej s poskytovaním úverov, pričom tento fakt bol a je zohľadnený aj príslušnou právnou úpravou. Už zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch definoval v § 2 písm. e) poplatok ako akúkoľvek platbu, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, okrem úrokov. Zákon č. 129/2010 Z.z. legálnu definíciu poplatku nemá, no vo viacerých ustanoveniach hovorí o poplatku/och, pričom z tejto úpravy je zrejmé, že pod uvedeným pojmom sa má na myslí iná platba ako je úrok (napríklad v § 1 ods. 3 písm. i), § 2 písm. g), a pod.). S účinnosťou od 10.06. 2013 bola vykonaná zmena právnej úpravy poplatkov v zákone č. 129/2010 Z.z., kedy podľa novo prijatého ustanovenia (§ 9 ods. 10) Veriteľovi sa zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu spotrebiteľského úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený spotrebiteľský úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo poskytnutia spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok. Zámer pre prijatie uvedenej úpravy bol v dôvodovej správe k zákonu (pozn. zákon č. 132/2013 Z.z.) vyjadrený takto : Cieľom ustanovenia je zakázať veriteľom požadovať od spotrebiteľov poplatky alebo akúkoľvek odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu úveru alebo účtu, na ktorom je úver vedený a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou úverového vzťahu. Zákon v otázke poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom teda zaviedol výslovnú úpravu toho, aké poplatky pri spotrebiteľskom úvere sú ex lege zakázané. Poplatok za poskytnutie úveru je pritom všeobecne rozšírenou položkou, rovnako ako bol poplatok za vedenie, správu a evidenciu spotrebiteľského úveru. Je preto podľa nášho názoru opodstatnené tvrdiť a prijať aj záver, že táto položka v rámci celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom nepredstavuje takú kategóriu, aby musela byť zakázaná ako taká. Poplatok za poskytnutie úveru je prípustný a dovolený. Z jeho označenia je nepochybné, za čo konkrétne sa uhrádza. Netýka sa žiadnej z činností uvádzaných v zákone ako vedenie, evidencia alebo správa spotrebiteľského úveru. Na rozdiel od pojmov vedenie, evidencia alebo správa úveru, ktoré sú do určitej miery vďaka svojej všeobecnosti viacvýznamové, v prípade poplatku za poskytnutie úveru je obsahovo presne a transparentne vyjadrené, za čo sa poplatok platí. Poplatok teda definuje svojím názvom (označením), za čo sa platí. Ide o platbu za takú činnosť, ktorá je aj v záujme spotrebiteľa (získanie peňažných prostriedkov). Platba (poplatok, odmena) za činnosť, ktorá je v záujme oboch účastníkov úverového vzťahu nie je slovenskému právnemu poriadku neznáma. Ust. § 499 Obchodného zákonníka upravuje dohodu o provízií za záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky. Žalovaný poukázal na zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Českej republiky, sp.zn. Cpjn 203/2013 (stanovisko vo veci bankových poplatkov). Poplatok za poskytnutie úveru nemôže byť neprípustný len preto, že ho platí spotrebiteľ. Poskytnutie úveru je činnosťou, ktorá sa realizuje na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere a je aj v záujme spotrebiteľa. O jeho platení a výške spotrebiteľ z uzavretej zmluvy vedel. Poplatok za poskytnutie úveru je v zmluve o úvere uvedený transparentným spôsobom, ktorý vyplýva z jeho jednoznačného označenia. Rovnako je zreteľne uvedená aj výška poplatku. Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu, že Dohoda o poskytovaní služieb je nekalou praktikou žalovaného. Samotná Dohoda o poskytnutí služby nebola podmienkou ani predpokladom pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ Dohodu o poskytnutí služby uzavrieť nemusel a v podanej žalobe ani netvrdil a ani nepreukázal opak. Poukázal na článok I., bod 2 Dohody o poskytnutí služby. Uvedené ustanovenie je len jedným z faktorov, ktorý každému spotrebiteľovi indikuje pri zachovaní jeho elementárnej zodpovednosti a obozretnosti oddelenosť dohody o poskytnutí služby ako niečoho samostatného od samotnej zmluvy o revolvingovom úvere. Dohoda o poskytnutí služby je osobitne podpísaná. Dlžník podpísaním tlačiva Žiadosti/Zmluvy neprístupuje a neuzatvára automaticky Dohodu o poskytnutí služby. To, že uzavretie Dohody o poskytnutí služby je samostatné, napokon zdôrazňuje aj osobitné, individuálne rozlíšenie Dohody od ostatného obsahu Zmluvy o RÚ. Na základe uvedeného

žalobca tvrdí, že dohoda o poskytnutí služby je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Samotný fakt, že žalovaný predložil aj predmetnú dohodu, ktorá ani nemala povinný charakter, nespĺňa ani jeden z prípadov, ktoré právna úprava považuje za prípady nezákonného vnútenia a obmedzovania slobodnej vôle konajúceho. Pokiaľ žalobca nemal záujem o poskytnutie doplnkových služieb, nemusel predmetnú dohodu uzavrieť. Predformulované znenie spotrebiteľských dokumentov je prirodzenou súčasťou úverových produktov a všeobecne všetkých spotrebiteľských vzťahov. Na základe samotnej skutočnosti, že nejaký zmluvný dokument bol vopred pripravený nemožno tvrdiť, že jeho uzatvorenie nebolo v súlade s právom. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na nálezu Ústavného súdu ČR vo veci III. ÚS 3725/13 zo dňa 10. 4. 2014 (tzv. kauza bankových poplatkov). Žalovaný popiera tvrdenie žalobcu o tom, že zmluva neobsahuje uvedenie adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, ako aj ďalších náležitostí podľa ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ. Adresa predávajúceho ako náležitosť zmluvy je aktuálna len v prípade, ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere. ZoSÚ pod „predávajúcim“ neoznačuje veriteľa, ale subjekt, ktorý spotrebiteľovi predáva tovar alebo poskytuje službu a ktorých cena (tovaru alebo služby) je financovaná z prostriedkov spotrebiteľského úveru. Zreteľne táto skutočnosť vyplýva z ustanovení § 15, kde napríklad v odseku 4 je upravený postup vyrovnania vzťahov veriteľ a predávajúci pri odstúpení od zmluvy spotrebiteľom. Adresa veriteľa pre uplatnenie reklamácie alebo sťažnosti je upravená v bode 12 ods. 12.1 Zmluvných dojednaní. Podľa bodu 14. zmluvy o revolvingovom úvere Riadnym vyplnením a následným podpisom tejto Žiadosti/Zmluvy všetkými zúčastnenými stranami uzatvoril Veriteľ s Dlžníkom Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú zmluvné dojednania (na zadnej strane tejto žiadosti/zmluvy). V zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka zachovaná je požiadavka na písomnú formu právneho úkonu, ak je listina obsahujúca právny úkon podpísaná konajúcou osobou. Pojem „listina“ je v právnom zmysle chápaný ako nosič určitého obsahu (v tomto prípade právneho úkonu, teda prejavu vôle smerujúce k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností, ktoré s týmto prejavom vôle právne predpisy spájajú). Listina o právnom úkone môže pozostávať aj z niekoľkých strán. Z hľadiska ustanovenia § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka je písomná forma právneho úkonu zachovaná vtedy, ak je listina o tomto právnom úkone aj podpísaná. Zákon nevyžaduje, aby jednotlivé strany tvoriace listinu o právnom úkone boli samostatne podpisované. Aj v súdnej praxi sa ustálil názor, že ak je listina o právnom úkone tvorená viacerými listami (hárkami), potom na to aby tvorili jednu listinu, musia byť tieto spojené tak, aby tvorili technickú jednotu (porov. stanovisko NS SR sp. zn. Cpj. 33/01). A len listina ako celok má byť podpísaná. Pokiaľ ide o dobu trvania zmluvy z ustanovenia článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva Zmluvy o RÚ sú uzavreté na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto Zmluvou o RÚ. Ročná percentuálna miera nákladov a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Predmetná náležitosť je obsiahnutá na líčnej strane Žiadosti/Zmluvy. Podľa článku 3, ods. 3.1 zmluvných dojednaní : Ročnou percentuálnou mierou nákladov je sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v tejto Zmluve o RÚ), výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru a doby splácania. RPMN bude Dlžníkovi oznámená v oznámení podľa čl. 2., ods. 2.2. tejto Zmluvy o RÚ. Nedôvodnosť tvrdení žalobcu je možné priblížiť na príklade úveru použitého na refinancovanie iných, starších úverov. V takom prípade sú tieto staršie úvery uhradené a vyrovnané novým úverom tak, že prostriedky z nového úveru sú buď započítané so záväzkami zo starých úverov (ak ide o toho istého poskytovateľa úveru - toho istého veriteľa) alebo poukávané na účet iných subjektov (iných poskytovateľov úverov). Spotrebiteľ na účet neobdrží nič. Refinancovaním dochádza k zániku starých úverov - či už započítaním (ak ide o toho istého poskytovateľa - teda veriteľa aj zo starých úverov, a aj z nového úveru) alebo prevodom na účet. Refinancovaním sa teda spotrebiteľ zbaví záväzku zo starých úverov. Ak má platiť tvrdenie žalobcu, že úverom podľa zákona je výška skutočne poskytnutých prostriedkov, a tou je suma vyplatených prostriedkov (ako to tvrdí aj v tejto veci), tak by sa spotrebiteľ zbavil starých úverov (započítaním, prevodom na účet iného veriteľa) ale nevznikol mu už žiadny záväzok z nového úveru, keďže v zmysle tvrdenia žalobcu nedochádza k skutočnému poskytnutiu prostriedkov. Samotný zákon č. 129/2010 Z.z. ako spôsoby (formy) poskytnutia spotrebiteľského úveru predpokladá (po prijatí regulácie v tejto otázke od 23.12. 2015) pripúšťa prevod na platobný účet spotrebiteľa, prevod na účty iného veriteľa, započítanie na úhradu iných záväzkov spotrebiteľa, alebo poštovú poukážku. Právna regulácia popiera správnosť tvrdení žalobcu. Tvrdenie žalobcu o výške úveru preto odporuje zákonu č. 129/2010 Z.z., v ktorom sa v § 2 písm. l) uvádza, že ide o súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pojem „poskytnutie“

je chápaný širšie, ako to tvrdí žalobca. Žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. Obdo V 47/2001 (ZSP 8/2004). Zákon teda formu poskytnutia úveru tak, že sa poskytuje v rámci kompenzácie pohľadávok nezakazoval (prítom od 23.12.2015 už výslovne vymedzil, že úver môže byť poskytnutý len kartou, bezhotovostne alebo v prospech poskytovateľa úveru, čo opätovne potvrdilo vyššie uvedené, a teda aj oprávnenosť postupu započítania - suma 150 Eur bola započítaná ako výška poplatku oproti výške poskytnutého úveru).

10. Vo vyjadrení z 22.1.2019 žalovaný uviedol, že sa v celom rozsahu pridrižiava svojich písomných vyjadrení vrátane návrhu, aby konajúci súd žalobu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú a žalovanému voči žalobcovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 %.

11. Žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní uviedla, že trvá na podanej žalobe. Pokiaľ ide o vyhlásenie neprijateľných zmluvných podmienok, už bolo v obdobných veciach rozhodnuté aj tunajším súdom. Zároveň si uplatňuje plnú náhradu trov konania. Pokiaľ ide o argumenty zo strany žalovaného, s týmito argumentmi sa nestotožňuje a má presne opačný názor.

12. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

13. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

14. Ako vyplýva z § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

15. V zmysle § 52 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

16. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

17. Ako vyplýva z § 53 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

18. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

19. Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (§ 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka).

20. V zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

21. Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) odplatu podľa osobitných predpisov, 18aa)
- k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- l) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- m) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- n) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- o) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- p) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- q) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- r) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- s) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- t) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- u) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- v) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- x) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- y) názov a adresu príslušného orgánu dohľadu podľa § 23,

z) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

aa) názov zmluvy, ktorý obsahuje slová spotrebiteľský úver v príslušnom gramatickom tvare.

22. Ako vyplýva z citovaného ust. § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa),

c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,

e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

23. Ako vyplýva z § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

24. V zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Týmto vykonávacím predpisom je nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorý vo svojom § 3 stanovuje, že výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

25. Podľa § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

26. Ako vyplýva z § 457 Občianskeho zákonníka ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

27. V zmysle § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

28. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

29. Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ

z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení. V tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatvárala žalovaná ako dodávateľ a žalobkyňa ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah úverových podmienok bol daný žalovanou bez možnosti žalobkyne privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd má za to, že tým, že by na daný právny vzťah bol použitý režim Obchodného zákonníka, došlo by k znevýhodneniu postavenia žalobkyne ako spotrebiteľa v danom právnom vzťahu.

30. Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

31. Zmluvy uzavreté medzi stranami sporu sú spotrebiteľskými zmluvami v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

32. Ako vyplýva z § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

33. Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav vrátane vydania bezdôvodného obohatenia, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len kolektívne záujmy spotrebiteľov). Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

34. Uzatvorená úverová zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch; predmetná zmluva nie je vylúčená z pôsobnosti citovaného zákona. Žalovaný je právnickou osobou, ktorá v rámci predmetu svojho podnikania poskytuje spotrebiteľské úvery a žalobkyňa bola v danom prípade spotrebiteľom, keďže je fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Nakoľko zmluva uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z., musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z.

35. Súd sa v prvom rade zaoberal samotnou platnosťou zmluvy. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že zmluva o revolvingovom úvere č. revolvingovom úvere č. 8500122043 zo dňa 10.7.2015 je neplatná. Písomná forma predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere nebola dodržaná v zmysle ust. § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to pre obsahovú nezhodnosť písomných prejavov vôle zmluvných

strán v časti údaju týkajúceho sa výšky RPMN, keď žalovaným predložený návrh zmluvy o revolvingovom úvere označený ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru, pričom išlo o vopred pripravený formulár žalovaného č. 8500122043 podpísaný žalobkyňou dňa 5.7.2015 a schválený žalovaným dňa 10.7.2015, neobsahoval zhodné resp. nesprávne údaje o RPMN, čo znamená, že ak tieto dva jednostranné prejavy vôle účastníkov zmluvy neboli identické (a to bez ohľadu na to o aký údaj sa jedná - v tomto konkrétnom prípade sa jednalo o údaj RPMN), tak v zmysle ust. § 46 ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka nedošlo k uzavretiu zmluvy písomnou formou. Podľa ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Žalovaný pri schvaľovaní úveru 10.7.2015 zmenil v bode 6 základný údaj o výške RPMN, pôvodne žalobkyňi uvedený pri podpise zmluvy vo výške 26,68 % a po jej podpise žalovaným zmenený na 26,53 %. Tak isto zmenil údaj v bode 6 o výške RPMN po poskytnutí revolvingu, pôvodne žalobkyňi uvedený pri podpise zmluvy vo výške 26,68 % a po jej podpise žalobcom zmenený na 26,53 %. Takáto zmena v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa považuje za nový návrh, ktorý už žalobkyňi nebol predložený k prijatiu, a teda nemohla ani vzniknúť platná zmluva o úvere na základe zmien, ktoré vykonal žalovaný 10.7.2015 a v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka nedošlo a nik platne uzatvorenej zmenenej zmluve. Skutočnosť, že žalovaný prijal takto zmenený návrh zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru však z vykonaného dokazovania nevyplýva, pričom samotné čerpanie úveru nemožno považovať za konkludentné prijatie návrhu zmluvy. Zákon vyžaduje na platné uzavretie zmluvy písomné prijatie návrhu zmluvy, ako to vyplýva z § 46 ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka.

36. Údaje medzi bodom 5 a 6 predmetnej zmluvy ž. 8500122043 mali byť totožné a v otázke hodnôt vstupujúcich do výpočtu RPMN nemal byť žiadny rozdiel. Pri schválení úveru sa vyskytol iný údaj, pretože ide o údaj predpokladaný a v bode 6 ide o údaj schválený. Tieto údaje nie sú totožné a nepochybne sú mátauce a zavádzajúce pre priemerného spotrebiteľa, ktorý nemá potrebné odborné znalosti.

37. Naviac je potrebné poukázať na skutočnosť, že ku dňu, kedy malo dôjsť uzavretiu spornej zmluvy vyžadovalo ustanovenie § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere písomnú formu. Nedostatok písomnej formy spôsobuje jej neplatnosť.

38. Údaj o RPMN preto nemôže byť zmenený jednostranným úkonom zo strany žalovaného. Žalovanému nič nebránilo, aby svoj nový návrh (už obsahujúci presnú, nie iba predpokladanú výšku RPMN) na uzavretie zmluvy predostrel žalovanému za účelom písomného vyjadrenia súhlasu žalovaného s takýmto novým návrhom. Podmienky platného uzavretia zmluvy splnené neboli.

39. V súvislosti s vyššie uvedeným súd odkazuje aj na závery rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 17Co/73/2017 zo dňa 12. 12. 2017 v obdobnej veci. Súd tiež poukazuje na početné rozhodnutia v obdobných veciach napríklad na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/275/2015 zo dňa 4.10.2016, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9Co/85/2015 zo dňa 19.3.2015, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/206/2016 zo dňa 11.10.2016, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co/61/2016 zo dňa 29.9.2016.

40. Aj v prípade, že by súd nepovažoval zmluvu za neplatnú v zmysle vyššie uvedeného, je potrebné poukázať na ďalšie skutočnosti, pre ktoré súd považuje posudzovanú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov.

41. Súd vykonaným dokazovaním mal ďalej za preukázané, že v zmluve o úvere absentuje údaj požadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 9 ods. 2 písm. l) a to údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

42. V zmluve je uvedený iba počet splátok a výška mesačnej splátky. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s uvedeným zákonným ustanovením. V zmluve č. 8500122043 sa uvádza len výška splátky 52,88 eur bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

43. Pokiaľ by bol takýto údaj uvedený v inom dokumente (napríklad Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi) takýto dokument by musel byť podpísaný oboma zmluvnými stranami. Spotrebiteľ

musí byť už v čase podpisu zmluvy informovaný o náležitostiach v zmysle § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch.

44. Ak totiž zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (§9 ods. 2 písm. ll) zákona o spotrebiteľských úveroch), takéto náležitosti sú obligatórnymi, a v prípade absencie uvedených náležitostí, je potrebné považovať poskytnutý úver za úver bezúročný a bez poplatkov. Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva potom zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie výšky splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (u každej takejto čiastkovej položky). Spotrebiteľ by takto nemal byť pri rozhodovaní sa, či zmluvu uzavrie, zavádzaný ani problematickým údajom o úrokoch, z ktorého nebude schopný vyvodiť, aké bude skutočné navýšenie sumy reálne mu poskytnutej a teda i celková cena, za ktorú si požičiava a ktorú takto bude povinný veriteľovi vrátiť.

45. Musí byť bez akýchkoľvek pochybností ustálené, že účelom uvedenej právnej úpravy je poskytnutie ochrany spotrebiteľovi. Spotrebiteľ má byť totiž informovaný o výške úrokov z úveru a poplatkoch súvisiacich s úverom. Žalovaný pritom ako dodávateľ má zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaje o výške úrokov a poplatkov a to priamo v zmluve so sankciou straty práva na úroky a poplatky. Iba takáto informácia pre spotrebiteľa prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalovaný v predmetnom prípade však túto možnosť nemal, keďže výška úrokov a poplatkov nie je uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere (porovnaj aj uznesenie NS SR sp.zn. 2Cdo/245/2010).

46. Pokiaľ ide o názor vyjadrený v Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, je potrebné uviesť nasledovné:

47. V uvedenej právnej veci Súdny dvor EÚ vo svojej odpovedi na 1. otázku uviedol, že Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.

48. Súdny dvor EÚ vo svojom rozhodnutí vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice. Zákon o spotrebiteľských úveroch, platný a účinný v čase uzavretia zmluvy, nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

49. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch sa tak líši od požiadavky Smernice. Zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a jednoznačne vyžaduje vyjadrenie jednak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje v zmysle § 11 ods. 1 Zákona za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa.

50. Pri rozpore medzi Smernicou a zákonom sa nemôže bez ďalšieho automaticky uplatniť Smernica pred vnútroštátnym právom. Vnútroštátny súd musí skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku

smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci.

51. V prípadoch, kedy súdy rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok.

52. Súd preto musí skúmať, či môže Smernici priznať nepriami účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu Smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu Smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednáť o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty.

53. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem (bližšie k danej problematike napríklad aj <http://www.najpravo.sk/clanky/preco-rozsudok-sdeu-vo-veci-home-credit-slovakia-c-a-klara-biroovanie-je-sposobily-zmenit-rozhodovaci-ux-prax-vseobecnych-sudov-sr.html>).

54. V súlade s § 220 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súd zohľadňuje aj ustálenú rozhodovaciú prax súdov. Pokiaľ ide rozsudok Súdneho dvora európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Biróovej, je potrebné uviesť, že judikatúra vyšších súdov sa v otázke jeho aplikácie odlišuje. Súd preto poukazuje na vyššie cit. ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a najmä na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“.

55. Súd preto pri výbere ustálenej rozhodovacej praxe priklonil sa k tej, ktorá uprednostňuje výklad sledujúci záujem spotrebiteľa, teda výklad pre spotrebiteľa jednoznačne výhodnejší, nakoľko princíp ochrany práv spotrebiteľa patrí podľa ustálenej praxe medzi jeden z najdôležitejších princípov právneho poriadku. V súvislosti s významnosťou tohto princípu súd poukazuje na názor vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Cdo 1/2012, podľa ktorého „princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa.“

56. Pokiaľ ide Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15 súd poukazuje napríklad na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 21Co/104/2016 zo dňa 30. 03. 2017, v ktorom sa uvádza: „Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem. Súd je preto názoru, že napriek odkazu žalovaného na predmetné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje § 11 tohto zákona, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.“

57. Súd poukazuje v danej súvislosti aj na rozsudok NS SR z 28.06.2016 sp. zn. 7Sžo61/2015, porov. tiež pri použití historického výkladu k totožnej dikcii podľa zákona č.258/2001 Zz. rozsudok NS SR vo veci 7Cdo/128/2016). Slovenská republika do nového Zákona o spotrebiteľských úveroch prevzala z predchádzajúceho zákona totožnú dikciu splácania spotrebiteľských úverov podľa splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

58. Zároveň súd poukazuje na názor vyslovený Krajským súdom v Trenčíne v rozhodnutí sp.zn. 27Co/36/2017 zo dňa 28. 02. 2017: „K poukazu na rozsudok Súdneho dvora EU zo dňa 09.11.2016 zn. C-42/15 odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti na Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 4. júla

2006, C-212/04 Adeneler, v ktorom uviedol, že povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva (pozri analogicky rozsudok zo 16. júna 2005, Pupino, C-105/03, Zb. s. I-5285, body 44 a 47). Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho, toto právo prináleží len vnútroštátnym súdom.

59. Súd tiež poukazuje na ďalšie rozhodnutia, a to na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 1Co/2/2017 zo dňa 28. 06. 2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 16Co/7/2017 zo dňa 24. 07. 2017, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11Co/164/2017 zo dňa 27. 06. 2017.

60. V súvislosti s rozsudkom Súdneho dvora EÚ C-42/15, súd poukazuje aj na názory v odborných článkoch: „Súdny dvor sa vo svojom rozhodnutí venoval výlučne sankciám vo vzťahu k absencii obligatórnych náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere a, napokon, za použitia výkladu a contrario z rozsudku vyplýva, že za nezávažné porušenie, ktoré by sa nemalo trestať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, možno považovať jedine absenciu takej zmluvnej náležitosti, ktorá nemôže nijakým spôsobom spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“ (Systém ASPI - stav k 16.6.2017 do čiastky 66/2017 Z.z. Pokus o demýtizáciu rozsudku Súdneho dvora európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Biróovej)

61. Ďalej je potrebné uviesť, že pokiaľ sa jedná o nárok žalovaného na zaplatenie odplaty za služby v zmysle dohody o poskytovaní služieb zo dňa 10.7.2015 k zmluve č. 8500122043, súd je toho názoru, že žalovaný nemal nárok na zaplatenia takto dojednanej odplaty.

62. Dohoda o poskytovaní služieb je typickou formulárovou zmluvou, ktorú uzatvorili strany sporu a to žalovaný ako dodávateľ a žalobkyňa ako spotrebiteľ. Jedná sa o služby, ktoré sú viazané sa samotný poskytnutý úver. Dojednaná odplata za tieto služby v bola v dohode uvedená iba percentuálne a to 2,54% zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutý úver. Túto odplatu mala žalobkyňa platiť v rámci mesačných splátok úveru a v číselnom vyjadrení to predstavuje sumu 34,29 eur mesačne, celkovo za obdobie 36 mesiacov sumu 1234,44 eur.

63. Súd je toho názoru, že tzv. dohoda o poskytovaní služieb bola len umelo vytvorená žalovaným ako samostatná zmluva, aj keď je nadväzujúca na príslušnú úverovú zmluvu. V skutočnosti však je potrebné ju vnímať ako súčasť úverovej zmluvy. Jedná sa o službu, ktorá mala byť poskytovaná zo strany žalovaného, a to v priamej súvislosti s poskytnutým úverom. Uvedenú dohodu možno považovať za rozpornú s dobrými mravmi, keďže spotrebiteľ mal zaplatiť za služby v nej uvedené odplatu vo výške predstavujúcej cca 91,44% z poskytnutého úveru. S poukazom na §39 Občianskeho zákonníka súd teda uvedenú dohodu považoval za absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi.

64. Súd predmetnú spotrebiteľskú vec a uzavretú dohodu o urovaní podrobil preskúmaniu aj z pohľadu súdnej kontroly nekalých obchodných praktík.

65. V prípade, že dodávateľ uplatňuje právo po použití nekalej obchodnej praktiky, súd môže odmietnuť poskytnúť ochranu takto uplatnenému právu. Ak sa právo uplatňuje po použití nekalej obchodnej praktiky, ide o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

66. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely zákona o ochrane spotrebiteľa rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej dohody (§ 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa). U iných praktík ako sú uvedené v prílohe č. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa je pre záver o nekalosti dôležitá existencia nižšie uvedených aspektov.

67. Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného

člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov (§ 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa).

68. Odbornou starostlivosťou sa rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti (§ 2 písm. u) zákona o ochrane spotrebiteľa).

69. Podstatným narušením ekonomického správania spotrebiteľa sa rozumie využitie obchodnej praktiky na značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil (§ 2 písm. r) zákona o ochrane spotrebiteľa).

70. Podľa ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

71. Zásada zakotvená vo vyššie uvedenom ustanovení vnáša do nášho právneho poriadku požiadavku dôsledne zachovávať dobré mravy. Zdôrazňuje to, že nepoctivému konaniu nesmie súd poskytnúť ochranu.

72. Dobré mravy sa v súdnej praxi využívajú ako kritérium ktoré obmedzuje subjektívne práva. Pojem dobré mravy nie je definovaný v zákone. Ich obsah spočíva vo všeobecne platných normách morálky, pri ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovania. Posúdenie konkrétneho obsahu pojmu dobré mravy patrí od prípadu k prípadu sudcovi. Zmyslom tohto ustanovenia je zamedziť výkonu práva, ktoré je síce v súlade so zákonom, zodpovedná zákonu avšak odporuje dobrým mravom. V praxi sa stáva, že výkon práva je síce formálne v súlade so zákonom, ale jeho cieľom je dosiahnuť iný výsledok, než dotknutá právna norma vo všeobecnosti predpokladá. Následkom výkonu práva a povinnosti v rozpore s dobrými mravmi je neposkytnutie ochrany respektíve odopretie autoritatívneho rozhodnutia súdu potrebného na právneho vzťahu.

73. Zámer žalovaného dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky podpísaním Dohody o poskytovaní služieb zo dňa 10.7.2015 k zmluve č. 8500122043, ktorú podpísala žalobkyňa, súd hodnotí ako nekalú obchodnú praktiku, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa, ako aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa.

74. Zo samotného znenia dohody je zrejmé, že sa jedná o formulárový dokument, ktorý má zdanlivo pôsobiť ako zvýhodnenie spotrebiteľa poskytovaním „nadštandardných“ služieb, avšak v skutočnosti služby ako „informácia o zostávajúcich záväzkoch“, „informácia o prijatí platby“ prípadne stretnutie s finančným agentom, či operácie ako prepárovanie platieb sú bežnými administratívnymi úkonmi, ktoré by dodávateľ mal spotrebiteľovi poskytovať v rámci bežnej správy úveru a komunikácie s klientom.

75. Pri vyhodnocovaní praktiky dodávateľa súd musí operovať priemerným spotrebiteľom (Smernica Rady AEP 2005/29 bod 19 Preambuly).

76. V danom prípade uzavretím dohody sa však žalovaný iba snažil obísť ustanovenia o najvyššej prípustnej odplate za spotrebiteľský úver ako aj judikatúru súdov týkajúcu sa úroku z úveru v rozpore s dobrými mravmi a ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch týkajúce sa uvedenie skutočného údaja o RPMN, ktorý spotrebiteľovi zaručuje možnosť porovnať výhodnosť jednotlivých úverov. Takýto postup žalovaného, ktorý je výslovne špekulatívny v snahe obísť zákonné ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, preto nemôže požívať právnu ochranu (§3 ods. 1 Občianskeho zákonníka) zo strany súdu. Takúto dohodou súd považoval za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi a zákonom a celý postup žalovaného za jeho obchádzanie.

77. Obdobný právny názor bol vyslovený aj v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.15Co/39/2016 zo dňa 23.02.2016 : „ Dohoda o poskytovaní služieb bola uzavretá v ten istý deň a pod tým istým číslom ako Zmluva o revolvingovom úvere a hoci bola uzavretá na samostatnej listine, ako samostatný právny úkon, to ešte neodôvodňuje záver, že táto dohoda bola individuálne

dohodnutá v tom slova zmysle, že svedčí o slobodnej vôli dlžníka pristúpiť na takéto osobitné zmluvné podmienky, ako tvrdí odporca. Dohoda o poskytovaní služieb má povahu formulára obdobného tomu, ktorého prostredníctvom zmluvné strany uzavreli samotnú Zmluvu o revolvingovom úvere, pričom dlžníkovi (navrhovateľovi) bola predložená na podpis spolu so Zmluvou o revolvingovom úvere. Nie je zrejmé, či dlžník (navrhovateľ) pochopil význam a zmysel Dohody o poskytovaní služieb, služieb, ktoré úzko a bezprostredne súvisia so Zmluvou o revolvingovom úvere, či dlžníkovi boli poskytnuté jasné a zrozumiteľné informácie o jej obsahu. Uvedené okolnosti súvisiace s uzavretím zmluvného vzťahu nemožno zneužívať k záverom o individuálnom vyjednaní - že dlžník mal možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na uzavretie aj tejto Dohody o poskytovaní služieb. Tvrdenie odporcu, že ak by navrhovateľ nemal záujem o podpis akéhokoľvek dokumentu, potom ho podpísať nemusel, je arbitrárne. A pokiaľ odporca poukazuje na to, že navrhovateľ mal možnosť s odporcom dohodnúť sa na zmene Dohody po jej podpise (ukončiť jej trvanie aj takýmto spôsobom), tak takáto možnosť bola viacmenej len iluzória, keďže sám odporca v odvolaní zdôraznil, že zmena každej zmluvy je v zásade možná len (vzájomnou) dohodou zmluvných strán - teda k zrušeniu Dohody sa vyžadoval súhlas odporcu, ktorého postavenie by sa udelením takéhoto súhlasu jednoznačne zhoršilo - stratil by možnosť výberu ďalších (nemalých) platieb od dlžníka, platených nad rámec úverových splátok. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že Dohoda obsahuje zmluvné podmienky, ktoré sú nepríjemné, neprijateľné a dodávateľ (odporca) pri uzatváraní zmluvy uplatnil obchodnú prax, ktorú možno považovať za nekalú. Odhliadnuc od dôvodov nekalosti, ktoré uviedol okresný súd, nekalosť treba vidieť aj v tom, keď odporca použil, resp. vo všeobecnosti používa formulárový text dohody (ale aj zmluvy a všeobecných obchodných podmienok) s takmer nečitateľným (drobným) písmom.“

78. Súd je toho názoru, že tzv. dohoda o poskytovaní služieb bola len umelo vytvorená žalovaným ako samostatná zmluva, aj keď je nadväzujúca na príslušnú úverovú zmluvu. V skutočnosti však je potrebné ju vnímať ako súčasť úverovej zmluvy. Jedná sa o službu, ktorá mala byť poskytovaná zo strany žalovaného, a to v priamej súvislosti s poskytnutým úverom. Uvedenú dohodu možno považovať za rozpornú s dobrými mravmi, keďže spotrebiteľ mal zaplatiť za služby v nej uvedené odplatu vo výške 1234,44 eur pri poskytnutom úvere v sume 1350,- eur. S poukazom na §39 Občianskeho zákonníka súd teda uvedenú dohodu považoval za absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi.

79. Podľa § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

80. V zmluve č. 8500122043 bola uvedená RPMN vo výške 26,68 % pričom podľa prepočtu má byť správne uvedená sadzba 104,56% (výpočet súd realizoval prostredníctvom kalkulačky <<http://www.fininfo.sk/sk/kalkulacky/kalkulacka-rpmn>>. Súd pri tomto výpočte vychádzal z výšky úveru 1350-eur výšky mesačnej splátky úveru 87,17 eur, pri ich počte 36 a poplatku za poskytnutie služby úveru v sume 150,- eur, za predpokladu, že úver bol spotrebiteľovi poskytnutý 10.7.2015 (podľa stanoviska veriteľa na čl. 18 spisu) . Z daného vyplýva, že v zmluve je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, čo má podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy za následok, že tento úver je bezúročný a bez poplatkov, a to od počiatku aj z uvedeného dôvodu.

81. Žalovaný nepreukázal, že v prípade Dohody a poskytovaní služieb k zmluve č. 8500122043 sa jednalo o doplnkovú službu, ktorú žalobkyňa uzavrieť nemusela. Vzhľadom na celkový charakter predmetnej dohody, výšku odplaty za služby takmer sa rovnajúcu výške poskytnutého úveru (dokonca po úhrade poplatku za poskytnutie úveru aj prevyšujúcu sumu reálne spotrebiteľovi poskytnutých peňažných prostriedkov), nemožno takúto službu považovať jednoznačne za doplnkovú. Ako bolo uvedené vyššie, zámerom takejto dohody je jednoznačne obísť ustanovenia o najvyššej prípustnej odplate za spotrebiteľský úver ako aj judikatúru súdov týkajúcu sa úroku z úveru v rozpore s dobrými mravmi (prevyšujúce 100% sadzieb úrokov z úveru poskytovaných bankami v čase uzavretia zmluvy) a v poslednom rade aj obísť ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch týkajúce sa uvedenie

skutočného údajov o RPMN, ktorý spotrebiteľovi zaručuje možnosť porovnať výhodnosť jednotlivých úverov.

82. Vyššie uvedené nedostatky údajov o RPMN majú za následok aj absenciu ďalších náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Taktiež v oboch zmluvách absentovali všetky správne predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

83. V zmluve absentuje aj údaj podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda termín konečnej splatnosti úveru.

84. Nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. l), kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru a preto pri písm. f) citovaného ustanovenia iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo, neprichádza do úvahy (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline 5Co/286/14 zo dňa 27.5.2014).

85. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov.

86. Podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

87. Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorázové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinností podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinností podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úveru.

88. Podľa čl. 8 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukládajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať.

89. V zmysle čl. 26 preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedajúcich postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity, a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takému správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14.6.2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií, veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť

vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

90. Z obsahu spisu nevyplýva, aby veriteľ akýmkoľvek iným spôsobom mal preukázať bonitu žalobkyne úver splácať. Konanie veriteľa nemožno preto vyhodnotiť inak ako hrubé porušenie povinnosti veriteľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť klienta pôžičku splácať. Na strane veriteľa ide o nezodpovedný prístup bez odbornej starostlivosti, ktorý nemôže zostať bez povšimnutia a takémuto konaniu nemožno priznať súdnu ochranu. Je teda zrejmé, že žalovaný pred vstupom do zmluvného vzťahu so žalobcom jeho bonitu náležite neskúmal. Prítom pre naplnenie podmienok uvedených v ust. § 7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. nepostačuje len formálne zistenie základných informácií o výške príjmov a výdavkov spotrebiteľa, ale aj ich preukázanie a odborné posúdenie. Ak by pre splnenie zákonnej podmienky „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ postačovalo len uvedenie výšky príjmov a výdavkov spotrebiteľa, bez ich náležitého preukázania a vyhodnotenia, nedošlo by k naplneniu účelu tohto ustanovenia, ktorým je predchádzanie vzniku spotrebiteľskej insolventnosti.

91. V priebehu konania žalovaný ničím právne významným nepreukázal, aby mal akúkoľvek snahu čo i len formálne zisťovať celkovú finančnú situáciu žalobkyne a teda jej schopnosť platiť poskytnutý úver. Aj uvedené je v zmysle vyššie citovaných ustanovení dôvodom, pre ktorý je potrebné považovať predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov.

92. Súd mal za preukázané, že žalobkyňa v prospech žalovaného uhradila pri zmluve č. 8500122043 sumu 2947,97 eur. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetný úver súd vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov a s prihliadnutím na skutočnosť, že žalovaný žalobkyňi poskytol pri úvere č. 8500122043 celkovo reálne len sumu 1350,- eur (suma 150 eur predstavovala poplatok, ktorý si veriteľ stiahol zo sumy úveru), má súd za to, že žalovaný je povinný vrátiť žalobkyňi plnenie získané bez právneho dôvodu, teda bezdôvodné obohatenie podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Rozdiel medzi poskytnutými prostriedkami zo strany žalovaného a žalobkyňou uhradenými prostriedkami činí pri zmluve č. 8500122043 sumu 1597,97,- eur.

93. Súd zároveň zaviazal žalovaného v zmysle § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka k zaplateniu zákonného úroku z omeškania vo výške 5,00 % z dlžnej sumy odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému, t.j. od 6.10.2018 do zaplatenia.

94. Keďže ide o spotrebiteľskú zmluvu, výšku úroku súd priznal s poukazom na ust. § 517, ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia Vlády SR č. 87/95 Z.z. Ku dňu 6.10.2018 bola základná úroková sadzba európskej centrálnej banky vo výške 0,00 % p.a. a úroky z omeškania tak predstavujú 5,00 % ročne.

95. Podľa § 298 ods. 1 CSP súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

96. Podľa § 298 ods. 2 CSP ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

97. Pokiaľ ide o poplatok za poskytnutie úveru v sume 150,- eur podľa bodu 6. zmluvy, je potrebné uviesť nasledovné: Ustanovenie § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka je však potrebné vykladať v súlade so smernicou Rady 93/19/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Podľa článku 4 ods. 2 smernice hodnotenie nekalej povahy podmienok sa nevzťahuje k definícii hlavného predmetu zmluvy, ani na primeranú cenu a úhradu na jednej strane, ako aj tovar alebo

služby dodávané výmenným spôsobom na druhej strane, pokiaľ tieto podmienky sú zrozumiteľné. Podľa článku 3 smernice zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy ku škode spotrebiteľa.

98. Za hlavný predmet plnenia v zmysle európskej judikatúry sa považujú podmienky, ktoré upravujú základné plnenia zmluvy a ktoré ju ako také charakterizujú (napr. rozsudok SAIA d AHORROSY MONTE D PIEDAT D MADRID, EU: S: 2010:309, bod 34).

99. Sporný poplatok vo výške 150,- eur, ktorý je poplatkom „za poskytnutie úveru“, rozhodne nie je základným plnením úverovej zmluvy a teda nepredstavuje jej hlavný predmet plnenia. Druhý prípad vylúčenia súdnej kontroly nie je samotná cena, ale primeranosť ceny na jednej strane a tovaru a služieb na druhej strane ako protiplnenie (napr. Rozsudok C-26/13 zo dňa 30.4.2014 vo veci Arpád Kásler, Hajnalka Káslerné Raabai proti OTK Jelzalogbank Zrt, bod 54). Podmienky, týkajúce sa protihodnoty, ktorú dlhuje spotrebiteľ veriteľovi alebo ktorá má vplyv na skutočnú cenu, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť veriteľovi, teda v zásade nepatria do tejto druhej kategórie podmienok vylučujúcich súdnu kontrolu s výnimkou otázky, či je výška protihodnoty alebo cena, ktorá je dohodnutá v zmluve primeraná službe veriteľa (rozsudok C-143/13 zo dňa 26.2.2015 vo veci Bogdan Matei, Iona Ofelia Matei proti SC Volksbank Romania SA, bod 55, 56).

100. V danom prípade súd neposudzoval cenu ako jej primeranosť k dodanej službe, ale celú dohodu o cene za poskytnutie úveru, ktorá spočíva v tom, že spotrebiteľ má platiť za niečo, čo mu nie je dodané (tzv. teória skutočného plnenia). Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp. zn. 18Co/109/2011 uviedol, že za neprijateľnú zmluvnú podmienku považuje aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži záujmom dodávateľa. Súd dodáva, že posúdil komplexne celú zmluvu vrátane dohody, teda nielen výšku stanoveného poplatku, čo len potvrdzuje záver o neprijateľnosti celej tejto zmluvnej podmienky.

101. Tento poplatok je neprijateľný aj z dôvodu jeho neurčitosti. Poplatok by mal korešpondovať nejakému predmetu plnenia. Žalovaný bližšie nešpecifikoval, aké skutočné plnenie dostáva spotrebiteľ, keď zaň má zaplatiť poplatok 150,- eur, nakoľko za poskytnutie úveru spotrebiteľ zaplatí odmenu v podobe úrokov. Zákon o spotrebiteľských úveroch síce predpokladá okrem úrokov aj inštitút poplatku, je však nevyhnutné, aby sa ním platilo za skutočné plnenie poskytnuté spotrebiteľovi a bolo tiež v záujme spotrebiteľa. Dá sa len predpokladať, že poplatok za poskytnutie úveru je zrejme poplatkom za akúsi administratívnu agendu s tým spojenú. Aj keby sa pripustil takýto vedľajší predmet plnenia, súd považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorej zodpovedá poplatok za vedľajšie plnenie, ktoré si spotrebiteľ neobjednal a ktoré slúži výlučne v prospech dodávateľa. Súd poukazuje na Rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe (Oberlandesgericht Karlsruhe) z 3. mája. 2010 č. k. AZ 17 U192/2010, v ktorom sa konštatuje záver, že poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné „Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene“. Vyšší krajský súd potvrdil rozhodovaciu líniu, podľa ktorej je pre spotrebiteľa vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované (vykonávané) vo vlastnom záujme dodávateľa (v súvislosti s vyššie uvedeným porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/86/2018 zo dňa 21.8.2018 v obdobnej veci).

102. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napíňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. V predmetnom prípade dojednanie o poplatku bolo žalovaným v zmluve predformulované, žalobca nemohol znenie, obsah predmetnej podmienky ovplyvniť. Zmluvná podmienka upravujúca poplatok za poskytnutie úveru tak nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná (§ 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka), preto podlieha prieskumu v zmysle § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k ust. § 499 Obchodného zákonníka je nutné konštatovať, že predmetné ustanovenie upravuje možnosť dojednania odplaty za tzv. „rezervovanie“ prostriedkov veriteľa pre dlžníka, ide o odplatu za to, že veriteľ od uzavretia zmluvy o úvere s týmito nemôže disponovať a čaká na to, kedy, v akej

výške a či vôbec ich dlžník reálne bude čerpať. V predmetnom prípade však už priamo v žiadosti o poskytnutie úveru/zmluve o úvere je žalovaným predformulovaná žiadosť dlžníka o prevod čiastky úveru na jeho účet (bod 12. zmluvy), teda žalovanému je už v čase uzavretia zmluvy zrejme, že dlžník žiada o čerpanie finančných prostriedkov okamžite, t.j. momentom uzatvorenia zmluvy, a to v plnej výške určenej zmluvou. Obdobie „rezervácie“ prostriedkov tak v danom prípade nenastáva, a preto dojednanie poplatku za poskytnutie úveru je neprijateľné s poukazom na ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže spotrebiteľovi zaň nie je poskytnuté zo strany veriteľa žiadne protiplnenie. V danom prípade odplatu za poskytnutie úveru predstavuje dojednaný úrok ako cena úveru, a preto nemôže obstať poplatok ani ako ďalšie plnenie toho istého charakteru. Poplatky za služby spojené s administratívnou agendou navyše predstavujú plnenia, ktoré nie sú v záujme spotrebiteľa a konanie dodávateľa spočívajúce v účtovaní takýchto poplatkov možno hodnotiť vo vzťahu k spotrebiteľovi ako poškodzujúce. Z neprijateľnej zmluvnej podmienky žalovanému nevznikol nárok na plnenie voči žalobcovi, keďže neprijateľná zmluvná podmienka je neplatná (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 25Co/22/2018 z 30.8.2018).

103. V prejednávanej veci súd považuje za neprijateľnú aj zmluvnú podmienku uvedenú v čl. I., bod 7.1. Dohody o poskytovaní služieb č. 8500122043 z 10.7.2015. Na základe „Dohody“ mali byť žalobcovi poskytované služby: Informácia o zostávajúcich záväzkoch, Odklad splatnosti splátok, Informácia pred splatnosťou splátky, Informácia o prijatí platby, vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie, Zmena zmluvy na podnet klienta, Prepárovanie platieb na príslušnú zmluvu a Druhá upomienka zdarma. Pri predmetnom zmluvnom dojednaní súd vidí jeho neprijateľnosť nie v samotnom predmete tohto dojednania a jeho cene, ale v okolnostiach aplikácie tohto ustanovenia. Je zrejme, že táto zmluvná podmienka platí aj v prípade, ak počas zmluvného vzťahu nedôjde zo strany dlžníka k požiadavke o vykonanie odkladu splátok úveru, k zmene zmluvy, k potrebe kópií dokumentov a pod. To znamená, že v konečnom dôsledku môže nastať situácia, že dlžník poskytne plnenie bez toho, aby obdržal za to protiplnenie. Súd považuje za samozrejmé, že v spoločnosti založenej na trhovej ekonomike je vyžadovanie plnenia bez reálneho poskytnutia protiplnenia minimálne rozporné s dobrými mravmi, pretože ide o plnenie, s ktorým spotrebiteľ ani nepočíta. Bolo by možné akceptovať podobnú zmluvnú podmienku v prípade, že by k plneniu zo strany spotrebiteľa došlo po poskytnutí určitej služby, avšak aj tu by súd vyhodnocoval, či išlo o službu na prospech spotrebiteľa. V čase, kedy žalobkyňa podpisovala žiadosť o poskytnutie úveru, výška sporného poplatku v tlačive danej úverovej zmluvy ešte nemohla byť uvedená, nakoľko nebolo známe, v akej výške bude žalobkyni úver schválený. Sporný poplatok nepredstavuje celé číslo, ale percento a nepochybne ide o určitý podiel z poskytnutého úveru, a teda rozhodne nemohol byť odsúhlasený žalobkyňou. Súd preto dospel k záveru, že sporná zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná. Pri požadovaní 2,54 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku ide podľa názoru súdu o nekalú obchodnú prax, čím sa súd zaoberal vyššie.

104. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany hrubú nerovnováhu. Za neprijateľnú preto považuje súd aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch). Neprijateľné podmienky nie sú taxatívne vypočítané a súdna prax ich môže judikovať so zreteľom na skutkové a právne okolnosti prípadu. Súdny členský štát môžu judikovať, ktoré zmluvné podmienky sú nekalé (porov. C 237/02, *Freiburger Kommunalbauten* cit. „Vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka, ako je tá, ktorá je predmetom sporu vo veci samej, spĺňa kritériá požadované na to, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 93/13 ako nekalú.“). Dohoda o poskytovaní služieb nie je formulovaná tak, že ak spotrebiteľ skutočne chce konkrétnu službu využiť (odklad splátok, vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie, zmena zmluvy na podnet klienta, prepárovanie platieb na príslušnú zmluvu, druhá upomienka zdarma, podpora call centra a osobné stretnutie s viazaným finančným agentom), môže si ju aktivovať (prípadne vykonať úkon, ktorý by bolo možné považovať za súhlas s jej využívaním za poplatok), ale je formulované tak, že službu napriek tomu, že ju spotrebiteľ ešte nepotrebuje a zjavne ani nechce, zaplatí už vopred poplatok. Len tri z deviatich služieb, ktoré sú predmetom dohody o poskytovaní služieb, sú v zmysle dohody spotrebiteľovi dodané automaticky. Hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach je preto nepochybná (porovnaj cit. . rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 25Co/22/2018 z 30.8.2018).

105. Vzhľadom na uvedené súd vyhovel žalobe žalobkyne aj v časti, ktorou s domáhala vyhlásenia neprijateľných zmluvných podmienok v súlade s ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 298 CSP. Vychádzajúc z ustanovení zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, je potrebné konštatovať, že v každom prípade je daný naliehavý právny záujem žalobkyne ako spotrebiteľa na určení neprijateľnej zmluvnej podmienky, a to bez toho, aby žalobkyňa musela tento naliehavý právny záujem na určení osobitným spôsobom preukazovať, pretože tento vyplýva priamo z vyššie uvedených zákonných ustanovení, najmä z citovaného § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 18.12.2013, sp. zn. 1Co/237/2013).

106. Súd v závere poukazuje na skutočnosť, že vychádzal zo skutočností a dôkazov sporovými stranami predloženými, pričom v súlade s § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Toto ustanovenie sa použije vo vzťahu k dodávateľovi aj v spotrebiteľskej veci.

107. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

108. Podľa § 262 ods. 1, ods. 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

109. Žalobkyňa bola v súdnom konaní úspešná v celom rozsahu a preto jej súd priznal náhradu trov konania vo výške 100 %. O konkrétnej výške trov rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Vranov nad Topľou, písomne, v príslušnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.